La femme qui pleure
La femme qui hurle

Aquests quadres del artista senegalès Iba N'Diaye, de pinzellades grans i potents, insisteixen en el paral·lelisme entre la catarsi colèrica del crit i el plor angoixat d'un ploramorts. Acabats després de la seva exposició del 1980 *El plor d'un continent*, aquesta parella d'obres parla de la malenconia i de nocions com ara, l'Afropessimisme, que es va anar apoderant de l'Àfrica quan l'optimisme postcolonial dels anys seixanta i setanta es va veure truncat pels règims autoritaris, formes de neocolonialisme i la persistència de l'apartheid a Sudàfrica.

Con grandes y poderosas pinceladas, estas pinturas del artista senegalés Iba N'Diaye remarcan el paralelismo entre la furiosa catarsis del grito y el llanto angustiado de un doliente. Terminadas tras su exposición de 1980 *El llanto de un continente*, estas obras hablan de la creciente melancolía que atravesaba África y de nociones como el Afropesimismo, al verse truncado el optimismo poscolonial de los años sesenta y por la instauración de regímenes autoritarios, formas de neocolonialismos y la persistencia del Apartheid en Sudáfrica.

With large, powerful brushstrokes, these paintings of Senegalese artist Iba N'Diaye insist on the parallel between the angry catharsis of screaming and the anguished crying of a mourner. Completed after his 1980 exhibition *The Cry of a Continent,* these paired works speak to rising melancholia and about notions such as Afropessimism, across Africa as postcolonial optimism during the 1960s and 1970s was dashed by authoritarian regimes, forms of neocolonialism and the persistence of apartheid in South Africa.